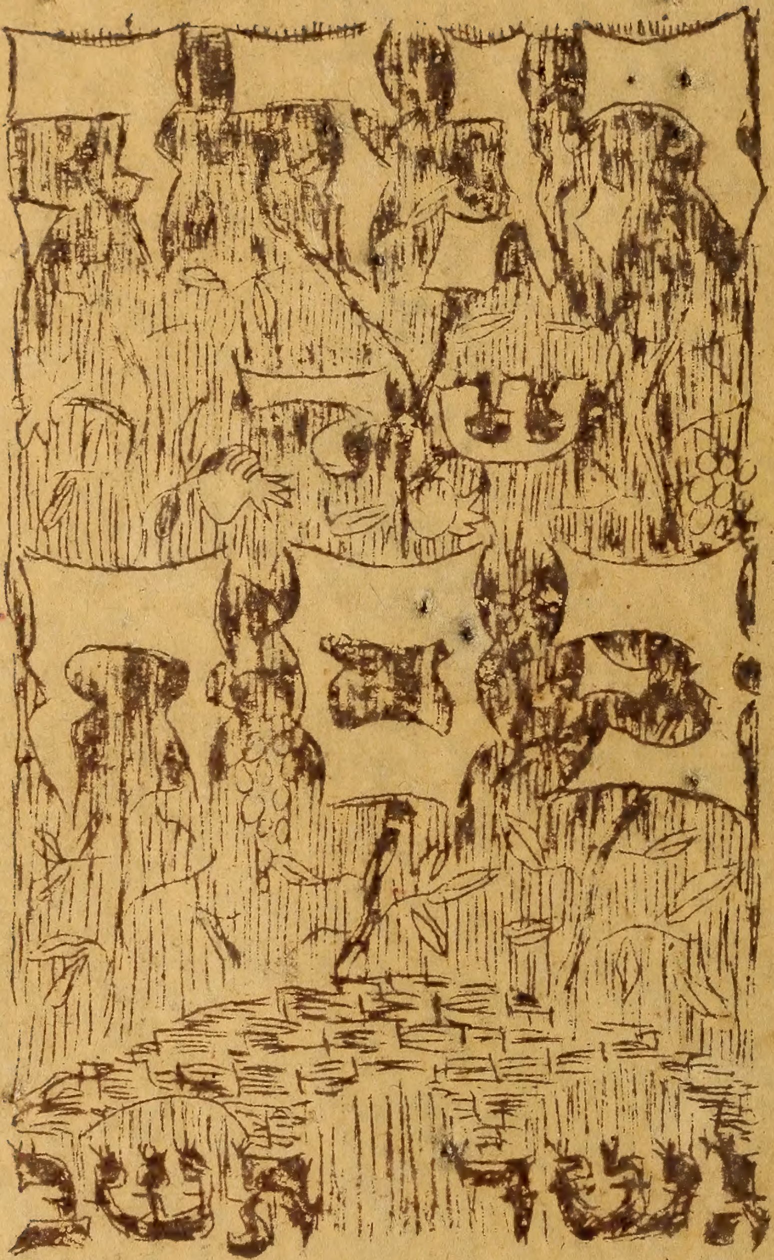
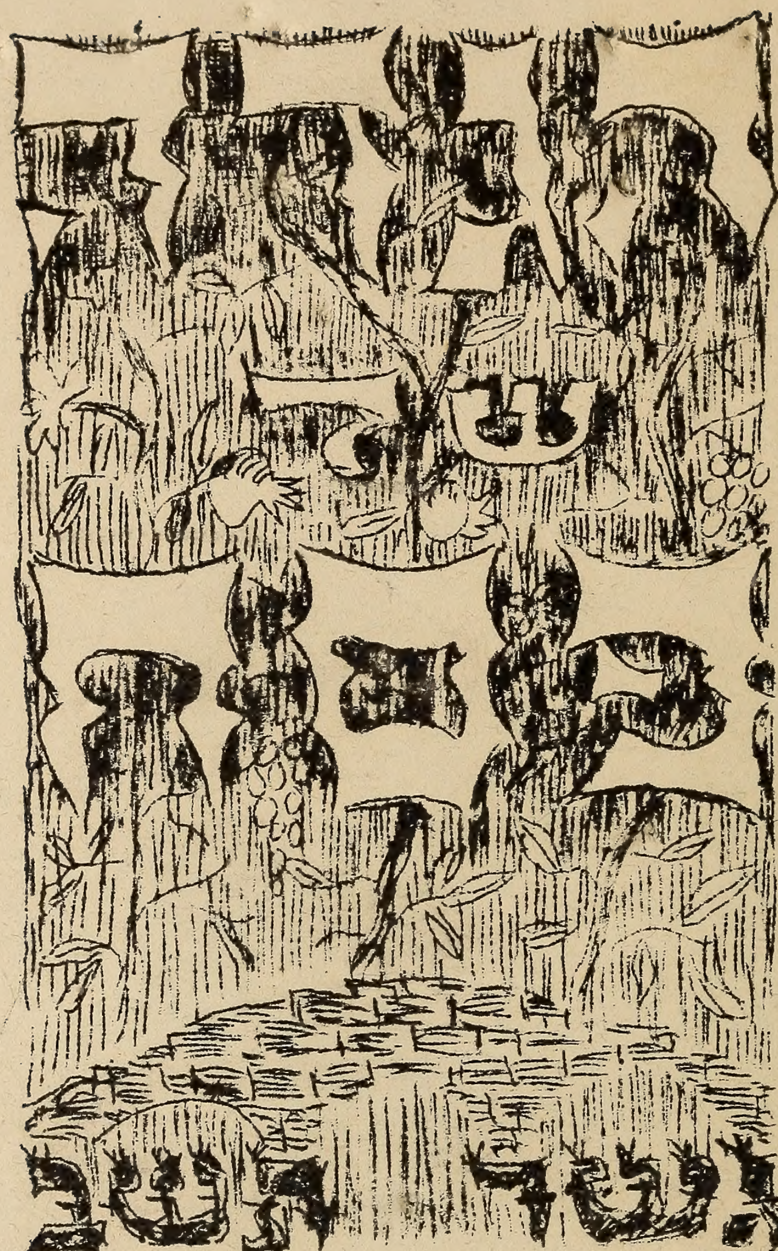
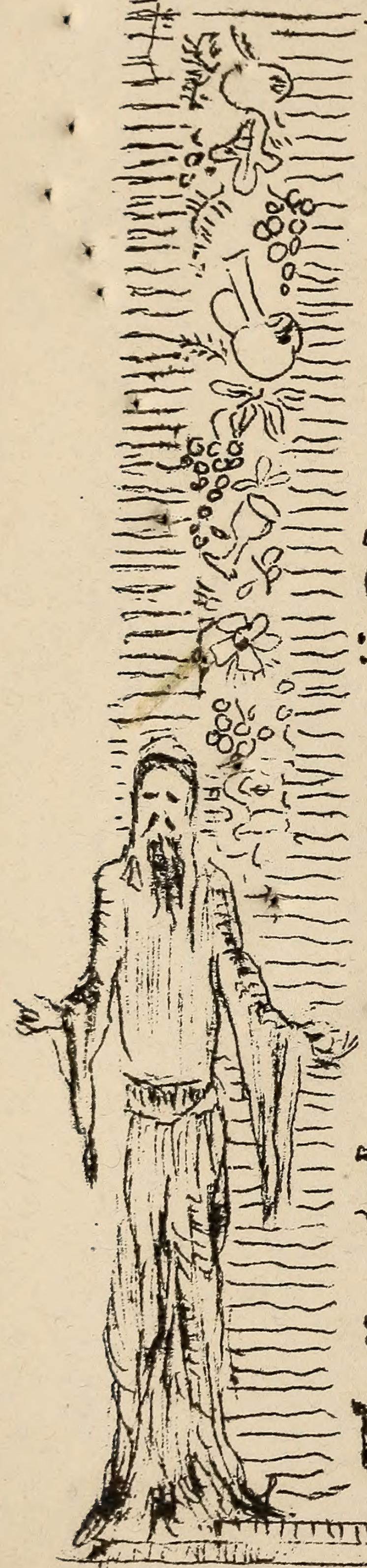

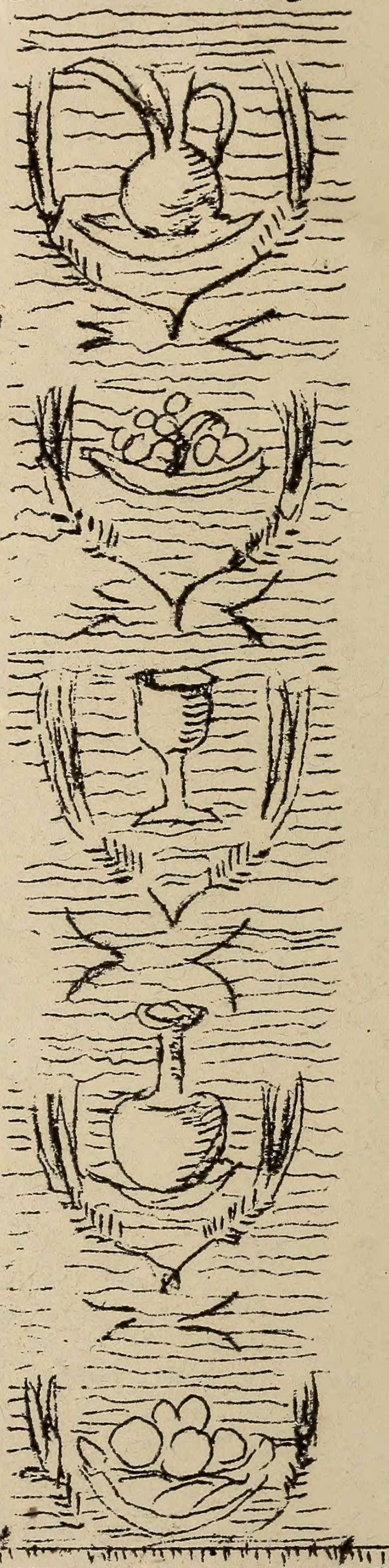

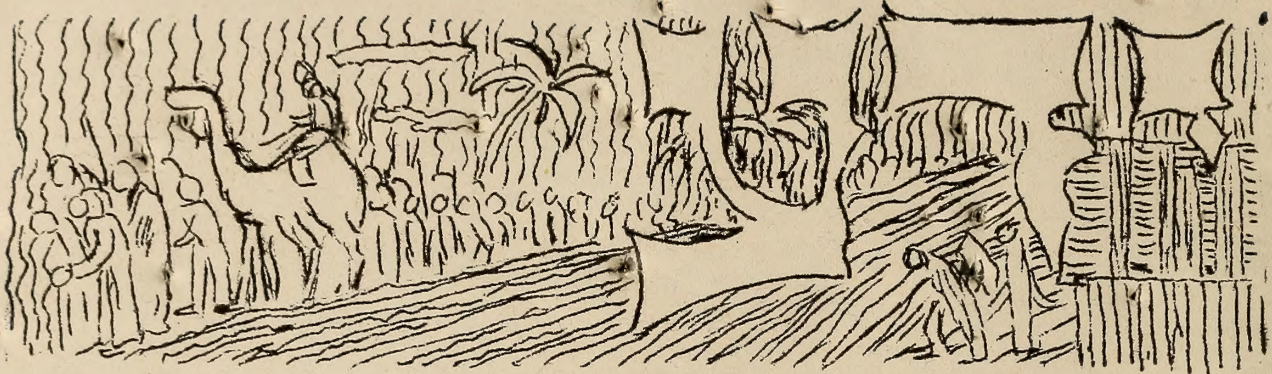
כל דכפין

ייתי וייכול. כל דצריך
ייתי ויפסח. אם נכרי
אתה פה ואין לך מבטח
בדרך הרחוקה אם
כוחך תש. צרף תר
הגבר אסמיו לאל
יפתח מפתו לא יעניק
לעני לרש:

הס עבים מקדשך
על מזבחו ואדיר
אם גלה כבוד־אל
ונעלה בעניו ונשאה
הרוח תהיתך במשך
אשכול עליך טל
תחלה ועדניו ורפא
לה אחי חזק ואמץ

תֵּדַע כִּי גֵר יִהְיֶה זַרְעֲךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם

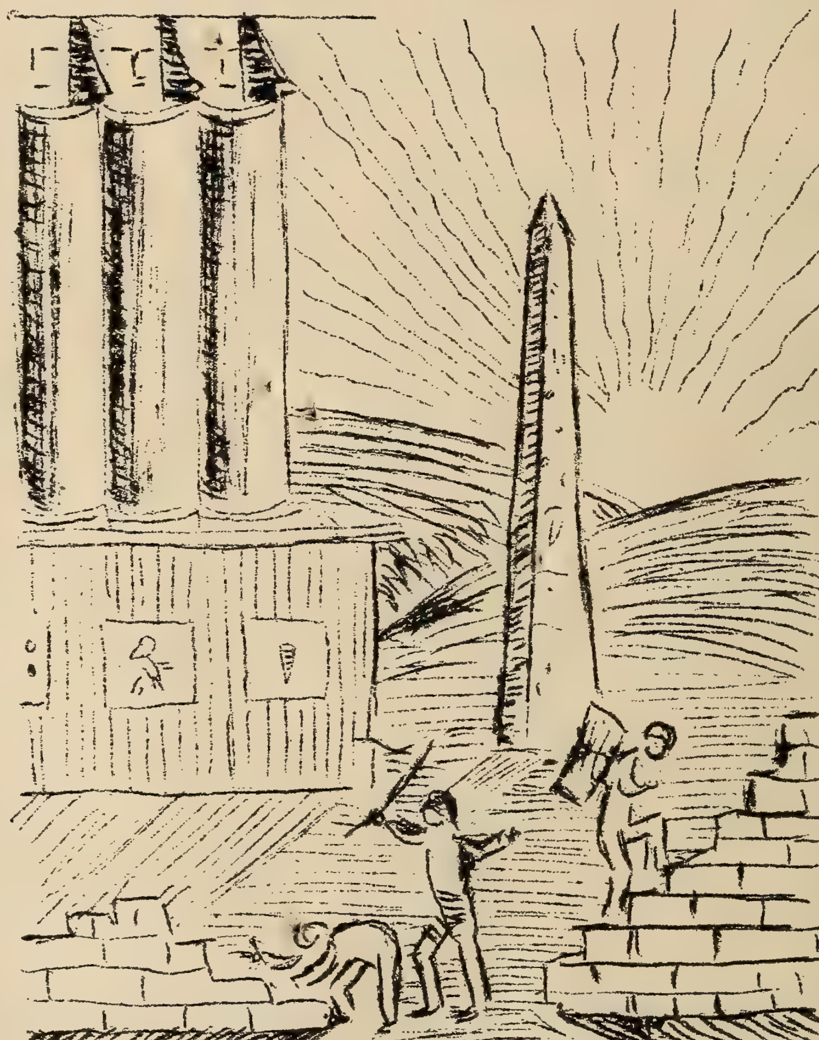
וַעֲבָדוּם
אַרְבַּע מֵאוֹת
שָׁנָה וְאַחֲרֵי
כֵן יֵצְאוּ בִּרְכוּשׁ
גָּדוֹל

עֲבָדִים
הָיִינוּ לְפַרְעֹה
בְּמִצְרָיִם
וַיּוֹצִיאֵנוּ ה׳
אֱלֹהֵינוּ

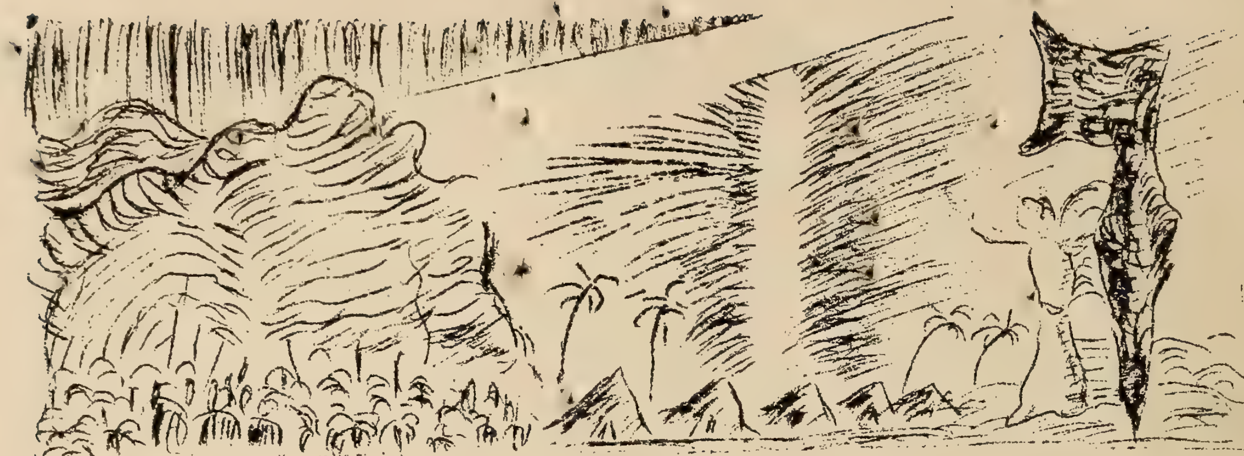
בְּיָד חֲזָקָה בִּזְרוֹעַ נְטוּיָה

[illegible]

למען ענותו בסבלותם

[illegible]

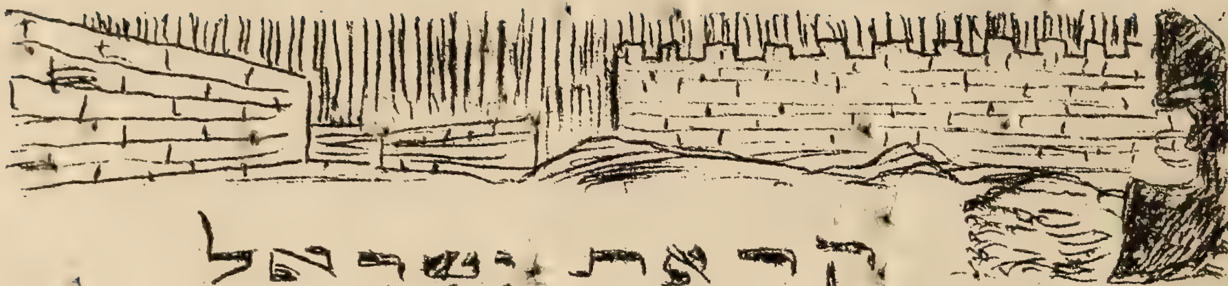
משה היה רעה צאן יתרו
כהן מדין. וינהג את הצאן במדבר
ויבוא אל הר האלהים חרבה. וירא
מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך
הסנה וירא והנה הסנה בוער באש
והסנה איננו אכל. ויקרא אליו אלהים מתוך
הסנה ויאמר: משה משה. ויאמר הנני. ויאמר
אל תקרב הלום, של נעליך מעל רגליך כי
המקום אשר אתה עומד עליו קדש הוא
ויאמר ה': ראה ראיתי את עני עמי אשר
במצרים ואת צעקתם שמעתי וארד להצילו
מיד מצרים ולהעלותו מן הארץ ההיא
אל ארץ טובה ורחבה, ארץ זבת חלב ודבש.
לכה אל פרעה והוצא את עמי: בני ישראל
ממצרים:

ויגד משה לאהרן ויאספו את כל זקני
ישראל, ויאמן העם כי פקד יי להושיעם.
ויהי בחצי הלילה וה' הכה כל בכור במצרים,
ויקם פרעה ויקרא למשה ולאהרן ויאמר:
קומו צאו מתוך עמי, גם אתם גם ישראל.
ויולך אלהים את ישראל דרך המדבר
וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים.

בצאת ישראל
ממצרים בית
יעקב מעם לועז
היתה יהודה
לקדשו ישראל
ממשלותיו
הים ראה וינס
הירדן יסוב
לאחור ההרים
רקדו כאילים
גבעות כבני צאן

הָרֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

לִהְיוֹת לְעַם אֱלֹהִים וְאַתָּה
עוֹד לְעַם לֹא הָיִיתָ, לְעַם
שָׁלֵם, מְבוּדָּד וְהַקָּשׁוּר אֲשֶׁר אֵין
וּמֶרְחָב לוֹ, וּבְמֵיצָרִים גְּבוּלוֹת
כְּנַחֲלָתְךָ הַשְּׂגִית, אֲשֶׁר יָעַד
לְךָ אֱלֹהִים, וּבְמֵיצָרִים נִצֶּבֶת
עַל אַדְמָתְךָ אֵיתָן, וַיִּשְׁתַּעֲרוּ
עָלֶיךָ עָרִיצֵי גוֹיִם אַדִּירִים
וַיְפָרְצוּךָ שׁוֹב וּפָרוֹץ שׁוֹב וְנָתוֹשׁ
מִן הַחוּץ מִשְּׁעָנְךָ וְהָפֵץ זַרְעֲךָ
לְכָל רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם, גּוֹלִים
וִיתוֹמִים נְדוּדִים בְּךָ תַּחַת
שְׁמֵי נֵכָר קָרִים וּבְמַאֲב
מַבְדִּיתָם הַלְבָבָם.

יִתֵּן רֹאשִׁי
מַיִם וְעֵינִי
מְקוֹר דִּמְעָה
וְאֶבְכֶּה יוֹמָם
וָלַיְלָה חַלְלֵי
בַת עַמִּי
עַל הֶהָרִים
אֶשָּׂא בְכִי
עַל נְאוֹת
מִדְבָּר קִינָה
וְהָפַכְתִּי אֶבְלָם
לְשָׂשׂוֹן וְשִׂמַּחְתִּים
מִיגוֹנָם

עם העלבון

לילדים, לאחים צעירים
לרבבות שיבואו יבואו — את

נשיר על שמחות ויגונות עם כפרים ועירים וכרמים
יערים — בצוה, עוד, משא עלבונות. בחרט זדון
נחרטו במכחול של צביעות ואיבה, שרטות הקעקע
קו לקו, מקפיצות אגרופים ולבבות, שותתות יסורים
ודמעות — הן עמנו כמטל וצר. — ואימת הטובעים מול
החוף, זועת הגויות הנמשות של זקנים, ילדים ונשים —
מכה על לבנו כתוף הגורל חקוקה בנפשנו באבל
קבורות לגבורות כואשים — ואורב

מחרבת השחיטות ומשעיר מזכרון
הדלקות, מאימת הגויה המעוותת
— מפריד — בוער בקלון ובזעם יוקד
בשועת שלומים עלבון גולה עתליה
לילדים, לאחים צעירים, לרבבות
שיבואו יבואו, את נשיר על
שמחות ויגונות, עם עירים וכפרים
ותקוות בצוה עוד בעין משפחת

משא
עלבונות

על השחיטה

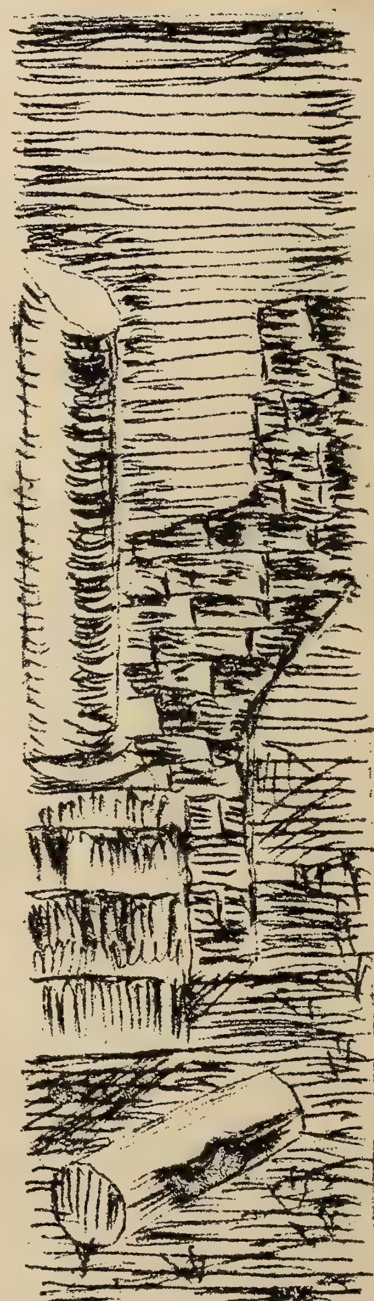
שמים בקשו רחמים עלי!
אם יש בכם אל ולאל בכם
נתיב ואני לא מצאתיו —
התפללו אתם עלי! אני-לבי
מת ואין עוד תפלה בשפתי,
וכבר אזלת יד אף אין תקוה
עוד - עד מתי, עד אנה עד מתי?
התלין! הא צואר-קום שחט!
ערפני ככלב, לך זרוע עם קרדום,
וכל הארץ לי גרדום - ואנחנו
אנחנו המעט! דמי מתר-הך
קדקד ויזנק דם רצח, דם יונק ושב
על כתנתך ולא ימח לנצח, לנצח
ואם יש צדק - יופע מיד!
אך אם אחרי השמדי מתחת
רקיע הצדק יופיע - ימגר
נא כסאו לעד! וברשע
עולמים שמים ימקו; אף אתם
לכו זדים, בחמסכם זה
ובדמכם חיו והנקו.

וְאָרוּר הָאוֹמֵר: נְקוֹם!
נְקָמָה כָזֹאת, נִקְמַת דַּם
יֶלֶד קָטָן עוֹד לֹא בָרָא הַשָּׂטָן -
וְיִקּוֹב הַדָּם אֶת הַתְּהוֹם!
יִקּוֹב הַדָּם עַד תְּהוֹמוֹת
מַחֲשַׁכִּים וְאָכַל בַּחֹשֶׁךְ
וְחָתַר שָׁם כָּל מוֹסְדוֹת
הָאָרֶץ הַנְּמַקִּים.

הָהָרִים קוֹל
בְּכִי נִשְׁמַע, כִּי
שֻׁדְּדָה הָאָרֶץ.
קוֹל בַּת צִיּוֹן כִּי תֶאֱבַל
וּתְפָרֵשׂ כַּפֶּיהָ. אֵבֶל
יָחִיד עֲשִׂי לָךְ וְהִתְפַּלְּשִׁי
בָאֵפֶר, הָיְתָה צִיּוֹן
לִמְעוֹן תַּנִּים בּוֹאִי לָנוּ.
כִּי שֻׁדַּדְנוּ.

אהה אלהים! למה רבוא תבלות
אלפי כל האמללים האלה מסביב יצרת
ולמה עשיתני לשמע בכל יום תמיד את
קול בכים הגדול הפולח אבנים ורק
את ידי אסרת לבלתי הושיע. למה
נתת לי הכח להציל ולפדות לעזור
ולהושיע ורק את ידי אסרת בכבלים.
למה אלהים, למה זה עשית —
לגואל אותי וגואל לא תתנני ?—

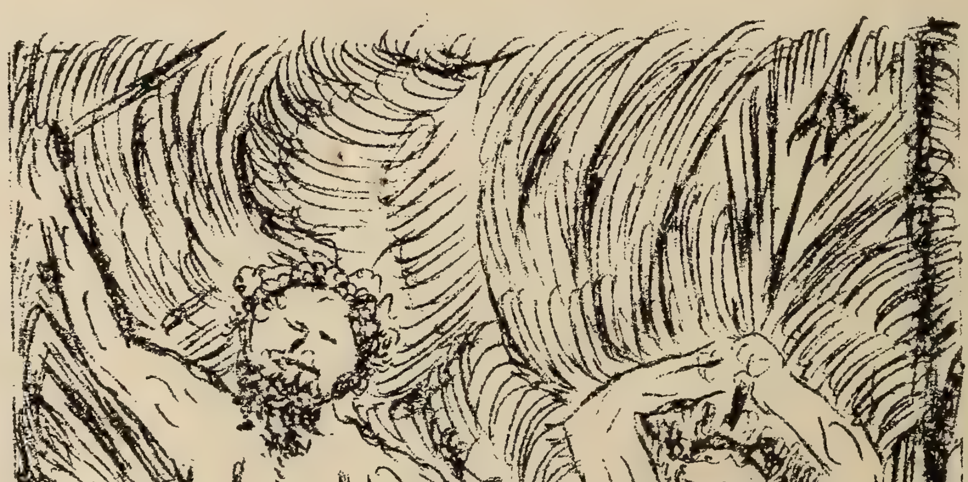
דומו, תלמי מדבר

צאנו מתוך השממה; עוד הדרך
רב, עוד רבה המלחמה. רב להם
לנוע לנוד בערבה - ולפניהם
פרושה דרך גדולה, רחבה. רק
ארבעים שנה נע בין ההרים
ובחול טמנו ששים רבוא פגר-
-ים. אל נא יעצרוכם פגרי הח-
-לשים שבעצבותיהם מתו
נפחה על החללים! והשמש
תשמח עלי-גיל לשלוי
בראשונה תזרח על פני דור
צעיר בונה. בתרועה
יצהיל גם הלב מראשונה
כביר לקראת שמש והדר
גאונה. קומו, הופיעו צעירים
עזבו את השממה! אך אל
יעל קולכם, ברכו עוז בדממה
פן צעירכם נגיז מדבר

אִישׁ וְאִישׁ בִּלְבָבוֹ יִשְׁמַע
הֵד בַּשָּׁמַיִם! אִישׁ בִּלְבָבוֹ
יִשְׁמַע קוֹל אֱלוֹהַּ דֹּבֵר: לֵךְ!
הַיּוֹם אֶל אֶרֶץ חֲדָשָׁה נִפְתַּח
עֵבֶר!

הַשָּׁעָה
הַהִיא
וַאֲחִיזַי
בְּחֵיק
אֱלֹהִים
הִקְשִׁיבוּ
[illegible]
[illegible]

בפתע פתאם
להתנער דור ענוג
והפות דור גבורה,
מלחמה לעיניהם
ברקים ופניהם
להבים —
וידיהם לחרבותם!
והרעימו אדירים
בקולם, קול ששים
רבבה, קול קורא
הסערה, ובנהמת
המדבר הזועף
ותחרה, וסביבם
כסערה וסביבם
בזעמה. הם
הדור בים:
אנחנו
גבורים

דור אחרון
לשעבוד וראשון
לגאולה אנחנו!
ידנו לבדה ידנו.
החזקה את כבד
העול מעל גרון
צוארנו פרקה.
ונזקוף ראשנו.
שמחה ונצרו
בעינינו — ונעריך
למדבר הנאמר
לצפיה המאמצה!"
על ראשי הצוקים
בין מפלשי עבים
שתיתנו ממקורו
הדרור עם כל
נשרי שמים
המי הדרון
לנו??

קום עתה, הם
סגר עלינו מדברו
אל קדם, כמעט
נגע בכנו. שיר עגום
דמי - נקם!
לחרבות!
לרמחים!
התעוררו! הי מי כנו!
על אף השמים
המתים - הנה
מעלינו - בסערה!
אם אסף האל מעמנו
את ידיו - נעל אפוא
בלעדיו! ותחת עין
זעמו, לברק חמת
מבטו, כרחו לפנינו
תועפות ההרים
האפלה. —
הפנים נתראה
באויב החמוש!

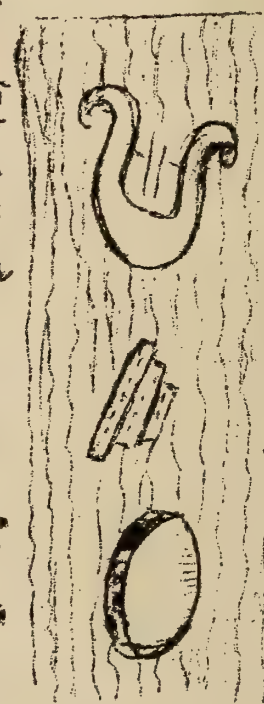

הבא יגו!
הסערה
גם הים.
קוראת
לנו: ״חיינו״
לחרבות!
לרמחים!
יתפרקו
ההרים
ישתברו
הגבעות
אף יפלו
כגריסה
חמרים
חצרים
הבנה
יעלופו.
חמרה!

יום אתם יוצאים בחדש האביב:
זכור את היום הזה אשר
יצאתם ממצרים מבית עבדים:
בכל דור ודור חיב אדם לראות
את עצמו כאלו הוא יוצא
ממצרים: איש בלבבו
ישמע קול אלהים דובר: לך
היום אל ארץ חדשה
אתה עובר:

עבדים היינו עתה בני חורין

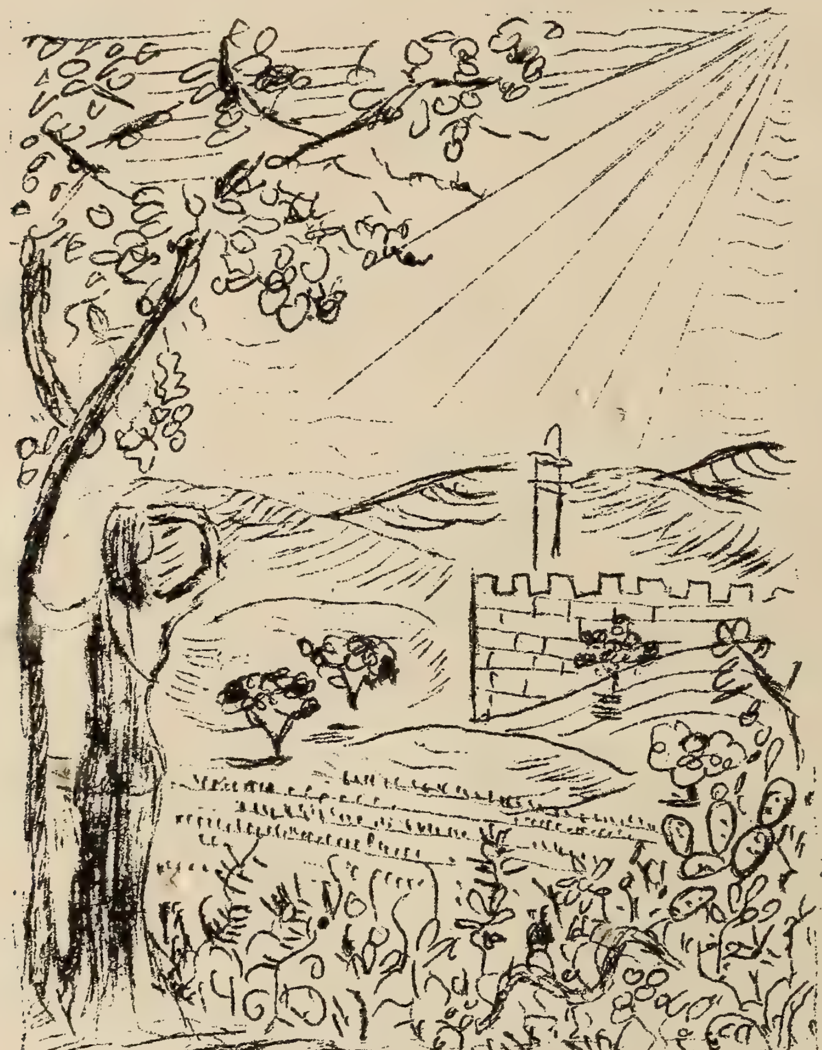
היתה רוח אחרת. גבהו שמי השמים
ונגלו מרחקים בהירים רחבי ידים-
על ההר עומדות דגלי האביב
על המגרש עם שמש אדים חמים משת-
טחים, מן העצים הרטובים פטוחי
ציצים מתפתחים - היתה רוח אחרת
מסביב. ומה מתוק האור ומה מתוק
הרוח! פנים שוחקות בכל באשר עין
תנוח - שם רעותה לקראתה מזהרת.
ומכל אלה כל חוטי זהב נמתחים. עוד מעט
והשתפכה בלבנת הפרחים שבערת
נער הללו וזו העתרת. עוד מעט והש-
-תפכו בפרחים לבנים גם נערי
החדשים כי גם בהם נשבה רוח האביב.
ומלבבי המלים כל הגיגי אשיחה, ובדמעות
מזהירות מאור מאושר שמחה - היתה
רוח אחרת מסביב

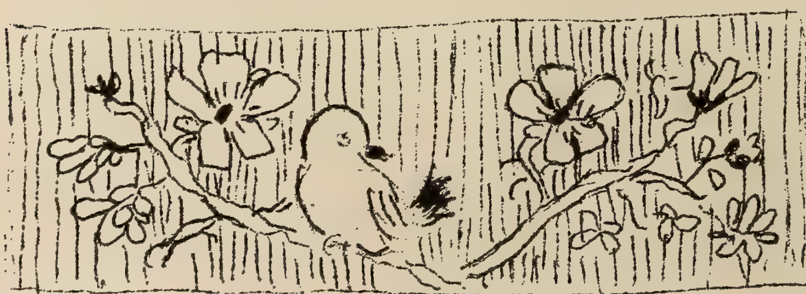

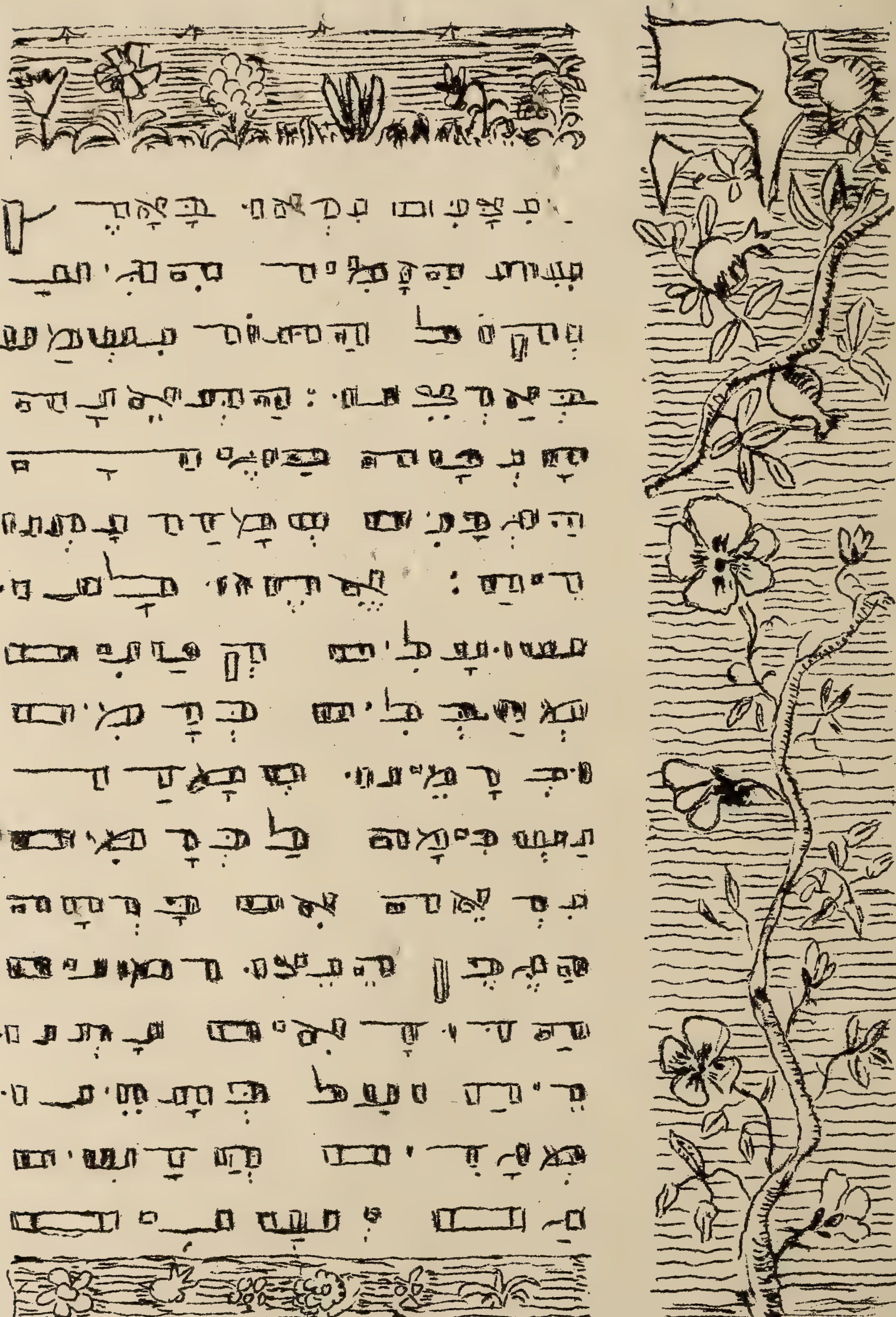
כ

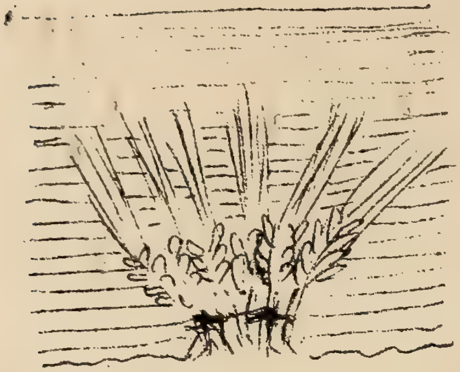

הִנֵּה
הַסְּתָיו
עָבָר
הַגֶּשֶׁם
חָלַף
הָלַךְ
לוֹ

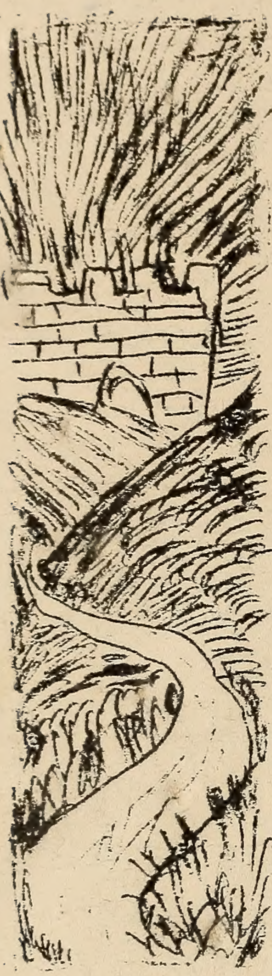

כי תבואו
אל הארץ
וקצרתם
את קצירה
והבאתם
את עמר
ראשית
קצירכם
ארץ חטה
ושערה
ארץ זית
חלב ודבש

שורק דם האביב
סואן ומתפקק למרחב
והעינים טובלות
בתכלת שחק, והלב
רן בהמית אביבים
וחירות. לא פסח
אמונים. כל עוד
ידים נכונו לנתק
כבלים יש תקוה
הפדות. מצרים ארץ
העבדות. הלחץ והמ-
-צוקה, העוני והקלון!
מצרים השחורה
של האנושיות-
עוד נפדה ממך
ועוד ישמע משך
כבלים נשברים
וינשא זמר
גאולים

ויצא חטר מגזע ישי
ונצר משרשיו יפרה
ושפט בצדק דלים
והוכיח במישור לענוי
ארץ:
והיה הצדק אזור
מתניו והאמונה אזור
חלציו. וגר זאב עם
כבש ונמר עם גדי ירבץ
ועגל כפיר ומריא יחדיו
ונער קטן נוהג בם לא
ירעו. לא ישחיתו בכל
הר קדשי:

